

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.157 van 26 juni 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 28 december 2004, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
 - 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 4 mei 2007, verstuurd op 9 mei 2007.
 - 1.3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Kabul, bent u van Tadzjiekse origine en heeft u de Afghaanse nationaliteit. U bent ongehuwd. Uw grootvader zou twee maal zijn gehuwd. Bij het verdelen van de erfenis zou uw vader X meer hebben ontvangen dan zijn halfbroer X. Er zou een vete zijn ontstaan tussen de zijde van uw oom Abdullah en diens zonen X, X en X enerzijds en uw zijde van de familie

anderzijds. Ten tijde van de Taliban werd uw broer door uw neven verklikt. Uw broer zou zijn opgepakt en sindsdien zou u niets meer over hem hebben vernomen. U zou zich ontfermd hebben over zijn twee zoontjes X. Na de dood van uw vader in 1382 (Afghaanse kalender, komt overeen met 2003) zou u nog meer door uw neven zijn bedreigd. U zou niet buiten hebben gemogen en uw neefjes mochten niet naar school. Men bedreigde uw neefjes met het feit hen te laten verdwijnen zoals ze met hun vader hadden gedaan. Op een dag zouden uw neven bij u thuis zijn binnengevallen en u hebben opgesloten. Ze zouden later terugkomen om met u te huwen. U wilde dit niet en slaagde er in via het raam te ontsnappen. Met de hulp van uw buurman en een vriend van uw broer slaagde u er in om Afghanistan te verlaten. U reisde naar België, alwaar u op 28/12/2004 asiel heeft aangevraagd. Uw neefjes X dienden op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 19/10/2006 deden ze beiden echter afstand van hun asielaanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor : een kopie van uw taskara (identiteitsdocument) en een kopie van een voogdijdocument aangaande uw neefjes.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- verzoekster maakt niet aannemelijk de laatste jaren in Afghanistan verbleven te hebben, en dit wegens gebrekkige kennis over haar regio van herkomst;
 - ook aangaande haar vervolgers (neven) blijft ze bijzonder vaag, waardoor aan het asielrelaas evenmin geloof gehecht wordt;
 - er heerst in Kabul geen intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. Verzoekster werpt schendingen op van artikel 1, par. A, al. 2 van de Conventie van Genève, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 52 en 62 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing, en stelt wel degelijk aan de criteria van de Vluchtelingenconventie en ondergeschikt, aan de voorwaarden voor de subsidiaire bescherming te voldoen.
- 2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.
- 2.1.3. De bestreden beslissing verwerpt verzoeksters asielaanvraag in essentie omdat zij op basis van een “gebrekkige kennis” haar verblijf in Afghanistan de laatste jaren voor haar vertrek niet aantoot. Aldus werd vastgesteld dat verzoekster niet kon antwoorden op bepaalde vragen over de recente geschiedenis van Afghanistan,

meer bepaald over het dagelijkse leven onder de Taliban (executies, religieuze politie), de vele machtswissels en de verkiezingen in de hoofdstad. Verzoekster betwist deze conclusie en poogt dit te verklaren aan de hand van verschillende elementen. Zo wijst zij op haar geïsoleerde bestaan als huisvrouw, haar vlucht voor het krijgsgeweld van de wijk Saraji naar Karte Nau en het niet beschikken over tv of radio. Verzoekster benadrukt het feit dat zij zeer gestresseerd was tijdens het interview, waardoor zij bepaalde vragen niet goed interpreteerde en na een tijdje blokkeerde. Zij vermoedt eveneens misverstanden bij de tolk.

- 2.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeksters relaas coherent en plausibel is en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het betreft immers een prima facie geloofwaardig relaas van een Afghaanse familievet. Dit relaas is nergens manifest in strijd met wat algemeen bekend is over het dagelijkse leven in Afghanistan. De Commissaris-generaal besloot tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters recent verblijf in Afghanistan louter op basis van hem ontoereikend toeschijnende antwoorden op bepaalde kennisvragen.
- 2.1.5. Met betrekking tot de concrete vraagstelling en de analyse van de antwoorden die geleid hebben tot de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoeksters profiel. Zeker voor wat betreft Afghanistan hangt datgene wat beschouwd kan worden als elementaire kennis sterk af van de maatschappelijke positie van de betrokkene. Zijn/haar toegang tot informatie hangt immers af van zijn/haar plaats op de sociale ladder en in het bijzonder van zijn/haar geslacht. In casu heeft verzoekster het profiel van een Afghaanse huisvrouw die voornamelijk binnenshuis bleef om zich over het huishouden en de zorg van twee minderjarige kinderen te ontfermen. Het gewicht dat aan het onvermogen om te antwoorden op militair-politieke vragen gehecht kan worden is bijgevolg quasi nihil. Vragen over het dagelijkse leven, prijzen, elementaire geografie zoals namen van scholen en ziekenhuizen in de buurt, wegen des te meer door. Zowel de vraagstelling, als de interpretatie van de antwoorden op de kennisvragen zouden derhalve moeten aangepast zijn aan het profiel van de verzoeker.
- 2.1.6. Na een zorgvuldige lezing komt de Raad tot de conclusie dat de lacunes in kennis verschoonbaar zijn, gelet op het profiel van verzoekster en haar gebrekkige toegang tot informatie die samenhangt met haar sociale positie. De Commissaris-generaal stelde zijn oordeel voornamelijk op gebrekkige feitenkennis van gebeurtenissen *buiten* het dagelijkse leven van verzoekster. Zo wordt haar verweten dat zij geen weet heeft van de historische oorzaak voor de machtswissel in 2001, dat zij in één adem verklaarde zowel de presidents- als de parlementsverkiezingen te hebben meegemaakt, en dat zij niet spontaan alle briefjes en muntjes in de Afghaanse munteenheid opnoemde. Wanneer het Commissariaat-generaal wel peilde naar de *persoonlijke* levensfeer van verzoekster, blijkt zij een meer dan voldoende kennis te hebben. Gevraagd naar veranderingen in het dagelijkse leven na het vertrek van de Taliban steekt verzoekster spontaan van wal met een reeks antwoorden (CGVS gehoorverslag van 12/12/06, p 11). Gevraagd naar het huidige dagelijkse leven antwoordt verzoekster op een wijze die de zorgen van een Afghaanse huismoeder vertaalt: onveiligheid en hoge levensduurte, waarna ze dit illustreert met prijzen van een zak aardappelen en een liter gas in Afghani (p. 14). Aan verzoekster werd de vraag gesteld of het geld veranderde na de val van de Taliban en “*weet u nog de briefjes*”. Verzoekster antwoordde bevestigend, zei dat er op een moment verschillende munten in omloop waren waaronder de dollar, de Afghani, en dat dit geld vervangen werd door nieuwe briefjes van 1, 5, 10, 100, 500 en 1000 Afghani (CGVS gehoorverslag van 12/12/06, p 11). Het Commissariaat-generaal vindt dit antwoord niet bevredigend omwille van het feit dat ze naliel de briefjes van 2 en 20 te vermelden en interpreteert dit vervolgens als één van de aanwijzingen dat verzoekster de laatste jaren voor haar vertrek niet in Afghanistan was. Dergelijke

redenering is eveneens terug te vinden wanneer verzoekster ondervraagd wordt over het hardvochtige beleid van de Taliban. Vooreerst valt op te merken dat er in die periode geen media waren en dat vrouwen verplicht binnenshuis moesten blijven. Verzoekster beschikte als ongehuwde vrouw zelfs niet over het elementaire recht zich op straat te begeven. Gevraagd naar deze periode verklaarde ze dat de meeste vrouwen niet buiten mochten, dat ze vergezeld moesten zijn door hun man en dat ze niet mochten praten met winkeliers. Ze zei dat ze, hoewel ze er zelf geen bijwoonde, gehoord had dat er executies waren op de weg, dat er handen werden afgehakt in Foroshgha ('een plaats waar goederen verhandeld worden') en dat ze mensen wegbrachten naar de gevangenis van Pol-i-Charkhi. Gevraagd naar welke specifieke organisatie of politie van de Taliban verantwoordelijk was voor dit schrikbewind kwam ze niet verder dan 'de taliban in Kabul' (CGVS gehoorverslag van 12/12/06 p. 9). De Raad stelt vast dat verzoekster voor wat betreft de antwoorden die zij gaf op vragen die betrekking hadden op haar persoonlijke levenssfeer overtuigend overkomt en dat deze vaststelling in samenhang met haar coherent relaas dat bovendien ondersteund wordt door een document waarbij ze de voogdij van haar neefjes toegewezen krijgt in - overeenkomstig de Gregoriaanse kalender - oktober 2003 een voldoende bewijs, minstens via het voordeel van de twijfel, vormt van haar aanwezigheid in Kabul tot ten minste in 2003.

- 2.1.7. De bestreden beslissing haalt voorts verzoeksters vage verklaringen over haar neven aan waar zij stelt dat het merkwaardig is dat verzoekster zo weinig weet te vertellen over de banden die haar neven hebben met de verschillende machtshebbers.
- 2.1.8. Ook hier gaat de bestreden beslissing voorbij aan het profiel van verzoekster, een alleenstaande geïsoleerde huisvrouw. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeksters relaas niet enkel coherent is maar eveneens strookt met algemeen bekende feiten. Grondtwisten en erfeniskwesties komen dagdagelijks voor in de Afghaanse maatschappij. Door het jarenlange krijgsgeweld zijn registers verloren gegaan en laat het juridische systeem te wensen over. Familietwisten met rivaliserende familieleden die het (on)-recht in eigen handen nemen zijn in Afghanistan schering en inslag. Verzoekster verloor haar mannelijke familieleden, waardoor de erfrechten bij de minderjarige tweeling onder haar hoede berusten. De bedreigingen van een gedwongen huwelijk met één van haar neven is volkomen plausibel, gezien dit haar neven in staat zou stellen om de erfenis van hun grootvader in hun handen te centraliseren. Verzoeksters verklaringen worden ondersteund door een begin van bewijs, zijnde een originele adoptieakte. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat er geen valsheid kon worden vastgesteld.
- 2.1.9. Verzoekster werd in Afghanistan systematisch bedreigd met een gedwongen huwelijk. De ernst van deze bedreiging blijkt duidelijk uit het feit dat verzoekster reeds eerder fysiek en verbaal aangevallen werd. De feiten en de gevreesde behandeling kunnen gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Verzoekster kan, gelet op de onmacht van de Afghaanse overheid om recht te verschaffen en de discriminerende wetgeving ten opzichte van vrouwen, geen succesvol beroep doen op de bescherming van haar nationale autoriteiten. Gezien in Afghanistan familie- en stamverbanden het enige functionerende beschermingsmechanisme vormen voor het individu, is evenmin een realistisch intern vluchtalternatief voorhanden in een andere streek van het land. Verzoekster is een ongehuwde vrouw die na het overlijden van haar vader de bescherming van een mannelijk familielid ontbeert. Verzoekster weigert een gedwongen huwelijk, waarmee ze de mores van de op streng patriarchale leest geschoeide Afghaanse maatschappij overtreedt. In die maatschappij vallen alleenstaande vrouwen vrijwel zeker ten prooi aan armoede en willekeur. Verzoekster maakt bijgevolg aannemelijk haar land ontvlucht te zijn uit een gegronde vrees voor vervolging wegens haar lidmaatschap van een sociale groep, zijnde die van de alleenstaande Afghaanse vrouw.

2.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, wordt in hoofde van de verzoekende partij een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 juni 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. B. PIL,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

A. VAN ISACKER.